

Janko Samec

Šola

Bilà si hram mi znanja in modrosti
že od življenja mojih mladih let,
ko v tebi rasel sem ko v polju cvet
in si iz knjig nabiral učenosti.

Ko v glavi je biló vsegà zadosti,
pa si v življenje me spustila v svet,
a sem nazaj se k tebi vrnil spet,
da druge bi učil do dni starosti.

Zdaj, ko poslavljam se po letih truda,
tako mi ljuba tvoja klop je vsaka,
kot draga kmetu je domača gruda.

Na njej od zore delal je do mraka
in je doživljal vsa življenjska čuda,
da z lahkim srcem zdaj na smrt le čaka.

Mauser Karel

Učiteljica

Ilustriral O. Gaspari

Veselo čebljanje v razredu je na mah utihnilo in šestdeset otroških oči je splášeno zrlo v učitelja, ki je stopil pred tablo.

»Gospodične učiteljice ne bo, ker je nevarno zbolela in so jo odpeljali v bolnišnico. Vse lepo pozdravlja in vas prosi, da molite zanjo.«

Tako je dejal gospod učitelj tiho in vzel v roke čitanko. Po celi sobi se je ulegel molk kakor v drevesno krošnjo, kadar ščebetajoči ptički začutijo jastreba. Drobní obrazki so žalostno zastrmeli tja v tablo in Marjetka v prvi klopi je začela ihteti.

»Saj gospodična ne bo umrla,« je zajokal na glas Rožnikov Poldek, ki je dobil pri učiteljici vsak dan kos kruha, ker ni imel matere.

Po razredu se je pričelo premikanje in hlipanje in v drobne otroške dlani so kapljale solze. Učitelj je položil knjigo na klop in stopil k oknu. Nenadoma se je obrnil in hripavo dejal:

»Pospravite, danes ne bo šole.«

Med molitvijo je dvakrat potegnil z roko preko oči.